

Diari portanveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Avui, data memorable per Catalunya

El dia d'avui és un jorn de glòria per Catalunya. A les Corts Constituents de la República Espanyola serà llegit avui el dictamen de la Comissió d'Estatuts.

Tots els obstacles han estat superats per la comprensió i la bona voluntat dels homes nous de la República, liberals moderns i autèntics governants europeus.

La compenetració entre aquests i els capdavanters de l'Esquerra Republicana de Catalunya, comanats pel gran cabdill Macià, l'home símbol, l'estrella guiadora de la Pàtria, ha fet possible l'arribar al fet que es produirà avui a les Corts Constituents: la lectura del dictamen de l'Estatut pel qual deu regir-se la Catalunya autònoma.

Plens de joia, esperem la discussió que si bé comptem que en alguns moments pot ésser apassionada, tenim l'esperança que a la fi ens serà atorgat el codi fonamental de la nostra llibertat, que avui no és altre que l'Estatut votat unànimement pel poble català.

El pressupost de la República comentat per Pere Coromines

S'han fet estudis per a la implantació de l'impost sobre la renda

El diputat senyor Pere Coromines va fer sobre el Pressupost de la República uns interessants comentaris que, per l'excés d'original d'aquests dies, no hem pogut publicar fins ara.

—Parlem—digué—només dels ingressos. En les despeses troben el seu desenrotllament tots els ideals de l'Estat, i per a cadascuna d'elles hi ha homes doctes que han de proposar els seus plans, sense que el financer hagi de fer altra cosa que assenyalar un límit a les possibilitats del moment i regular les previsiones per a l'esdevenidor.

En els pressupostos que les Corts acaben d'aprovar no s'ha fet altra cosa que posar un dic als desordres que ens llegà la Dictadura. Des de 1923 les despeses passaren de 3.044 milions, afegint-hi 547 milions per a despeses extraordinàries, a 4.461 milions de pessetes, 1.089 d'ells per a serveis de caràcter temporal. El deute públic augmentà durant aquest període de disbaixa en uns sis milions de pessetes. En 1923 es consignaren 664 milions per al servei del deute públic, i en el de 1932 ha tingut d'elevat-se aquesta xifra a 927 milions de pessetes. Cap de les guerres civils ni estrangeres que ha sofert Espanya, ni tan sols la darrera amb els Estats Units, han produït tan desastrosos efectes a l'Hisenda espanyola. Per tal de crear ara un crèdit a Espanya, la República té d'imposar una càrrega de 41 pessetes anuals per habi-

tant, amb el sol objecte de pagar els interessos i l'amortització dels deutes que ha llegat la Monarquia.

En el Pressupost que s'acaba d'aprovar, els impostos pròpiament dits, entre els quals hi compto els monopolis que en la seva major part graven el consum, donen el següent producte en brut:

	Pessetes
Contribucions directes	1.397.130.300
Contribucions indirectes	1.382.945.000
Monopolis i serveis.	1.030.230.000
Total	3.810.305.300

Mots finals de la polèmica entorn de la Farmàcia Municipal

"Les Circumstàncies", en els seus dos darrers números, dona per finalitzada la disputa entorn de la Farmàcia de l'Hospital, durant la qual discussió el polemista d'Acció Catalana ha posat de manifest la seva manca de seny, d'amor a la veritat, de respecte als altres i a sí mateix i, sobretot, la manca d'aquell esperit de finesa de què—seguint a Coromines—ens parla el confrare en la seva editorial d'ahir.

Nosaltres no tenim cap interès en sostenir una polèmica pueril i sense altra transcendència que posar al descobert que determinats elements

No obstant, aquest producte brut es té de reduir en 406.235.730 pessetes a què ascendeixen les devolucions que la l'Estat a les corporacions i a particulars per recàrrec i premis als jugadors de la rifa, que puguen 3.404 milions. Entre els recàrrecs del Tresor n'hi ha alguns que tenen el caràcter de vertaders impostos; però entre tots no arriben a compensar els 120 milions líquids que deixa la rifa compresa entre els monopolis i serveis.

Com ha d'obtenir la República aquests 3.404 milions de pessetes que paga el contribuent espanyol per mitjà d'impostos? Anem a veure-ho:

Deduïdes de les contribucions directes les devolucions que a elles es refereixen, produeixen un líquid de 1.323 milions, equivalents al 38'86 per 100 de l'impost total. Les contribucions indirectes produeixen, amb el monopoli sobre el consum, uns altres 1.780 milions, o sigui, el 54'67 per 100 de l'impost. Els altres 301 milions els produeixen impostos com el de patents, el timbre per Correus i Telègrafs, els drets dels Consolats i les rifes, que, encara que ajuntades amb les contribucions indirectes i els monopolis, són pagaments de serveis o són de naturalesa "sui generis".

La República no pot respectar aquest repartiment de les càrregues de l'Estat. L'impost indirecte, portat a tan excessiva proporció, és injust. Es pot admetre com un complement que resulti de la defensa de l'economia nacional, però no com una font contributiva pura. De

la seva aplicació resulta una irriquant igualtat, puix els articles paguen igual si els consumeix el pobre com si els consumeix el ric. Els 18 milions d'espanyols que manquen de tot capital de reserva treuen de la seva misèria, per tal de pagar tots aquests impostos, més del 70 per 100 del seu import total.

La República ha de suprimir tots els impostos que graven el consum i que no són indispensables per a la defensa nacional o no es justifiqui la seva aplicació als articles que no són de primera necessitat.

Entre les contribucions directes tinc de separar tres grans grups: Primer, l'import anomenat impròpiament de drets reials; segon, l'impost d'utilitats sobre la riquesa mobiliària, i tercer, la contribució territorial i industrial. El primer és l'únic d'aspecte relativament modern, que pot conservar-se sense modificar les línies fonamentals de la base tributària. No obstant, s'hauria de reforçar, mitjançant una reducció al mínim, la constitució de béns de família i desgravar les successions entre pares i fills.

L'impost d'utilitats és el més impopular de tots, i conserva el segell del seu autor, aquell gran arbitrista que fou Villaverde, desconegut impertèrrit de tot principi d'economia distributiva. Comprèn la rebaixa de comptes que es féu als posseïdors del Deute públic, el descompte que es feia al sou dels funcionaris per haver substituït l'Estat els antics Montepius i un gran nombre de tarifes, sense relació unes amb les altres, de naturalesa distinta, en les quals quasi sempre es té a la vista el producte, sense consideració a la riquesa individual que l'obté.

Al tercer grup es troben les velles contribucions, que en els seus noranta anys d'existència han perdut fins la resta de justícia que podia haver-hi en la base primitiva. Són la garrotada de cec administrativa al contribuent amb rigor proporcionat a l'honoradesa en confessar la veritat; l'opulent plutòcrata paga pel seu gratacels de l'Avinguda de Pi i Margall igual per cada 100 pessetes de renda que el mateix propietari d'una barraca situada a les "Ventas del Espiritu Santo". La contribució industrial, que admet una certa graduació en

(Segueix a la pàgina 5)